

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ .

ਬਨਾਮ

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 94-ਡੀ

5 ਸਤੰਬਰ 1966 ਈ

*ਝੁੱਗੀ-ਝੌਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ (1956 ਦਾ LXXXXV1)—
ਸੈਕਸ਼ਨ 20— ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ—ਕੀ ਹੋਰ
ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।*

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਝੁੱਗੀ-ਝੌਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਚਰਿੱਤਰ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 20 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਉਪਬੰਧ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ। "ਅਪੀਲ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਲਈ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਜੋ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ,

ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, 7 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 177, 1964 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਸਲੱਮ ਏਰੀਆਜ਼ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ 1956 ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਬੀ ਸੀ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਗੋਪਾਲ ਨਰਾਇਣ ਅਗਰਵਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਐਚ. ਹਾਰਡੀ, ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੁਹੱਲਾ ਰਾਹਤਗੰਜ, ਰੋਸ਼ਨਾਰਾ ਰੋਡ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ 8768 (ਨਵਾਂ) ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 12.50 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2, ਬਹਾਲੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਚ, 1959 ਵਿੱਚ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਰਚ, 1962 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ 4 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੈੱਟ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਪਰ 3 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

21 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸਲੱਮ ਏਰੀਏਜ਼ (ਸੁਧਾਰ) ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ, 1956 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ। ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਿਤਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ 70 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਾਸਿਕ ਮਿਹਨਤਾਨੇ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰ ਬਲਦੇਵ ਰਾਜ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਉਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿੱਚ

ਜ਼ਮੀਨੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਕਮਲ-ਕੈਥਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਚੈਕਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਕਮਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ 2,965 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਇਕ ਲੜਕੇ ਬਲਦੇਵ ਰਾਜ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ। ਕਾਬਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਤੱਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਾ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਸਹਿਮਤ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥਨ ਨੇ 7 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਾ ਪਾਇਆ। ਉੱਪਰ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿੱਚ 5,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 2,680 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਮੌਡਮ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ (ਪੀ) ਲਿਮਿਟਡ ਵਿੱਚ 10-10 ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਸ਼ੇਅਰ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ। ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਉਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ ਸੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਨੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥਨ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ Ihei ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ, ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸੰਖੇਪ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਿਯਮ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ

ਗਠਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਕਾਰਨਾਂ ਜਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੁਮਾਰੀ (1) 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਕੋਲ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੈਚ ਨੇ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 641 ਆਫ 1957 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਰੀਹੀਅਰਿੰਗ ਜਿਵੇਂ Mst. ਰੇਵਤੀ ਬਨਾਮ ਚਿਰੰਜੀ ਲਾਲ (2) ਮਿਸਟਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਕਸ਼ਮਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਪਿਮਪੁਟਕਰ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਦੀਪ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (4) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਗਲਤ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਗਲਤੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਗਲਤ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਂਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਬਨਾਮ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ, ਘਾਟਮਪੁਰ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (5) ਇੱਕ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 41 ਨਿਯਮ 27 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵੀ, ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਜਿਸ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੈ। ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਦੁਆਰਾ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ ਕੋਰਟ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ-ਸੁਣਵਾਈ ਵੁੱਪੁਲਰੀ ਅਚੈਯਾ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀ ਕੰਚੂਮਰਤੀ ਵੈਕਟ ਸੀਤਾਰਮਾ ਚੰਦਰ (6) ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼, ਖੰਡ 3A ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 288 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ "ਅਪੀਲ", ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਹੀਏ ਤਾਂ, ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਨੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਸਲ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੋਰਡ ਆਫ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਰਾਈਸ (7) ਤੋਂ ਲਾਰਡ ਲੋਰਬਰਨ ਐਲ.ਸੀ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜੋ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੁਝ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਝੁੱਗੀ-ਝੱਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਝੁੱਗੀ-ਝੱਪੜੀ ਦੇ ਸੁਧਾਰ, ਝੁੱਗੀ-ਝੱਪੜੀ ਦੀ

ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਿਕਾਸ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ VI ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਏ ਅਤੇ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 30, ਜੋ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“(1) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਜਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

(2) *****

(3) *****

(4) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ।

(5) * * * * * „

ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੈਕਸ਼ਨ 10(7) ਅਤੇ 15(4) ਹਨ। ਧਾਰਾ 10(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ "ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ।" ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 15(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 15(5) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, "ਕੁੱਲ ਔਸਤ ਮਾਸਿਕ ਆਮਦਨ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ।" ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਭਾਗ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਝੁੱਗੀ-ਝੱਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਸੋਧ ਐਕਟ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 21 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: -

"20. ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ

ਅੰਦਰ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਅਣ-ਸੋਧੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 20 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (3) ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਉਪਬੰਧ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ।

“ਅਪੀਲ” ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਲਈ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, — ਵਰਦਾਚਾਰਿਆਰ, ਜੇ., ਲਛਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਸ਼ੁਕਲ ਬਨਾਮ ਕੇਸ਼ਵਰ ਲਾਲ ਚੌਧਰੀ (8) ਵਿੱਚ ਪੰ. 13, ਜੋ ਕਿ ਚੁਨੀਲਾਲ ਖੁਸ਼ਾਲਦਾਸ ਪਟੇਲ ਬਨਾਮ ਐਚ ਕੇ ਅਧਵਾਰੂ (9) ਵਿੱਚ ਪੀ. 674. ਪੰਨਾ 674 'ਤੇ ਚੁਨੀਲਾਲ ਖੁਸ਼ਾਲਦਾਸ ਪਟੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ: - “ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਉੱਚ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਮਧੂਭਾਈ ਦੁਆਰਾ 25 ਅਗਸਤ, 1955 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਏਜੰਸੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬੋਲੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਿਮਾਭਾਈ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਪੂਰੇ ਬਲਾਕ ਦੇ 1936 ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੋਟਿੰਗ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਬਲ 'ਤੇ.

4 ਅਗਸਤ, 1955 ਨੂੰ ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 'ਫਿਰ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਚੁਨੀਲਾਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਧਿਆਰੂ ਦੀ। " ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਜੋ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ

ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਜੋ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਐਲਾਨ 7 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 16 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਅਕਜੀਕੁਸ਼ਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 18 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਸਟੇਅ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਠਹਿਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 22 ਦਸੰਬਰ 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ 31 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। 22 ਜਨਵਰੀ, 1966। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡੱਬਵਾਲੀਲੈਂਡ ਸਬੰਧੀ ਸਾਲ 1956-57 ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੇਲ-ਡੀਡ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਿਊ ਪਾਲ ਗੋਲਡਨ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਧਰਮ ਪਾਲ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰੋਕਰ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਨਾ ਹੀ ਮਿਸਟਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੁਆਰਾ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਧੂ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਲੰਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਮੁੜ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਮੁੱਚੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

Parveen Rani, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।